

ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ ΚΑΙ ΚΑΡΜΑ

του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουρού,
Γραμματέως τῆς Σ. Ἐ. ἐπὶ τῶν αἱρέσεων

(β' μέρος)

4. Ἡ θεωρητικὴ δομὴ τῆς Μετενσάρκωσης

Κατὰ τὴν δοξασία τῆς μετενσάρκωσης, «κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἓναν ἐσωτερικὸ πυρῆνα (Jiva), ὁ ὁποῖος περιπλανᾶται σὲ ἓνα ἀτέλειωτο κύκλο γεννήσεων καὶ θανάτων (Samsara) περιβαλλόμενος ἀπὸ χονδροειδῆ ἢ λεπτοφυῆ σωματικὰ περιβλήματα ἢ σώματα»¹. Αὐτός ὁ ἐσωτερικὸς πυρῆνας εἶναι ἓνας «ἐκδηλωμένος» κατ' οὐσίαν «θεός», ὁ ὁποῖος, μέσα ἀπ' αὐτὸν τὸν κύκλο, πρέπει νὰ φθάσει στὴν «αὐτογνωσία» καὶ στὴν «αὐτοπραγμάτωση», στηριζόμενος ἀποκλειστικά στὶς δικές του καὶ μόνο δυνάμεις. Αὐτὸ βεβαιώνει καὶ ἡ θεοσοφίστρια Ἑλενα Μπλαβάτσκι: «Τὸ Ἐγὼ πού μετενσαρκώνεται εἶναι τὸ ἀθάνατο, ἀτομικὸ, ὄχι προσωπικὸ, ἐγὼ, μ' ἄλλα λόγια ὁ φορέας τῆς Ἄτμα-Βουδικῆς Μονάδας»².

Σ' αὐτὴ τὴν ἀπεγνωσμένη προσπάθειά του, ἀποφασιστικὸ ρόλο «παίζει» τὸ λεγόμενο «κάρμα». Ὅλη αὐτὴ ἡ διαδικασία -ἢ περιπέτεια- συμβολίζεται μὲ τὸν τροχὸ τὴν **σαμσάρα** (ἀνακύκλωση γεννήσεων καὶ θανάτων) καὶ τὸν ἀποκρυσταλλικὸ «οὐροβόρο ὄφι» ἢ με τὸν φλεγόμενον μυθικὸ «φοίνικα», ὁ ὁποῖος ἀναγεννᾶται μέσα ἀπὸ τὴν τέφρα του³.

Ἀπὸ τὴν Μπαγκαβάτ-Γκιτά πληροφοροῦμαστε ὅτι «Οἱ σοφοὶ τῆς ἀρχαίας Ἰνδίας

λένε πὼς σκοπὸς τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς εἶναι νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τὸν ἀτέλειωτο κύκλο τῆς μετενσάρκωσης. “Μὴν ἐπιστρέψετε” προειδοποιῶν»⁴.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τοὺς θεωρητικοὺς τῆς δοξασίας αὐτῆς, ἡ μετενσάρκωση εἶναι ἀναγκαία, γιατί ἡ μιὰ ἀνθρώπινη ζωὴ δέν εἶναι ἀρκετὴ γιὰ τὴν τελείωση τοῦ ἀνθρώπου, ἐξηγεῖ τὴν ἀδικία καὶ προάγει τὴν δικαιοσύνη καὶ δίνει ἐλπίδα στὸν ἄνθρωπο γιὰ τὸ μέλλον.

Κατὰ τὴν Μπαγκαβάτ-Γκιτά, «ὅπως κάθε ἄνθρωπος ἀφήνει –τὰ φορέματά του τὰ παλιά –γιὰ νὰ σπείρει ἄλλα καινούρια –ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ πετάει τὰ παλιά σώματά της –κι' ἄλλα ντύνεται καινούρια»⁵. Καὶ ἡ θεοσοφίστρια Ἄ. Μπεζάντ συμπληρώνει: «Ἔτσι οἱ διαδοχικὲς σωματικὲς ζωές εἶναι δεμένες μεταξύ τους σὰν μαργαριτάρια περασμένα σ' ἓνα νῆμα. Τὸ νῆμα εἶναι τὸ στοιχεῖο πού ζεῖ αἰώνια καὶ τὰ μαργαριτάρια οἱ διαδοχικὲς ἀνθρώπινες ζωές»⁶.

Τὸ ἐνσαρκούμενο «Ἐγὼ» ἡ Μπεζάντ τὸ ἀποκαλεῖ «Διανοητὴ», μέσα δέ σ' αὐτὸν «ὑπάρχουν ὅλες οἱ δυνάμεις πού ἀποκαλοῦμε συνολικὰ πνεῦμα. Τὸ πνεῦμα περιλαμβάνει τὴ μνήμη, τὴν ἐνόραση, τὴ θέληση. Μαζεύει ὅλη τὴν πείρα πού τοῦ δίνουν οἱ γήινοι βίοι του καὶ ἀποθηκεύει ὅλους αὐτοὺς τοὺς συγκεντρωμένους θησαυροὺς γιὰ νὰ τοὺς μετουσιῶνει μέσα στὸν ἑαυτό του, μὲ τὴ δική

1. π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου, Μετενσάρκωση ἢ Ανάσταση, Β' ἐκδ. Αθήνα 1995, σ. 9.

2. Ἑλ. Μπλαβάτσκι, Τὸ κλειδί τῆς Θεοσοφίας, σ. 144.

3. Paris: Μετενσάρκωση, σ. 19. Βλ. καὶ Κων. Πάγιου, ἔνθ. ἄνωτ., σ. 58.

4. Ἐπιστρέφοντας, ἔνθ. ἄνωτ., σ. 126.

5. § 22, παρὰ Ἄν. Μπεζάντ, Μετενσάρκωση, ἔνθ. ἄνωτ. σ. 24.

6. Αὐτόθι σ. 25.

του θεϊκή χημεία και να κατασκευάσει από αυτούς το απόσταγμα εκείνο της πείρας που είναι ή Σοφία»⁷.

Μετά τον βιολογικό θάνατο, ή «ψυχή» (τό μή θνητό στοιχείο του ανθρώπου, κατά τους «μετενσαρκωτές») παραμένει για κάποιο χρονικό διάστημα σε κάποιο ουράνιο (αστρικό) κόσμο. Η περίοδος αυτή ονομάζεται «περίοδος αποσάρκωσης», ή «Δεβαχανική περίοδος», είναι ή περίοδος που τό «Έγώ» «ξαναπαίρνει στον έαυτό του» και «είναι ό αναγκαίος χρόνος που απαιτείται για την άφομίωση της έμπειρίας και την απόκτηση ίσορροπίας από τό “Έγώ”», ή τον «Διανοητή», όπως τό ονομάζει ή Μπεζάντ. Αυτός ό «Διανοητής» ένσαρκώνεται και όχι «ό άνθρωπος-κτῆνος»⁸.

Η μετενσάρκωση δέν προϋποθέτει όμως την «έπαναγέννηση» άμέσως μετά τον θάνατο. Η «Δεβαχανική περίοδος» «μπορεί να είναι έξαιρετικά σύντομη προκειμένου για ένα άτομο άνεξέλικτο και άντιθέτως να παρατείνεται επί αιώνες για μιά όντότητα ύψηλης έξελικτικής ανάπτυξεως. Η μέση, πάντως, χρονική περίοδος ανάμεσα σε δύο μετενσαρκώσεις για ένα άτομο συνηθισμένης έξελίξεως, θά πρέπει να κυμαίνεται γύρω στά πεντακόσια χρόνια»⁹. Ο Ραpus θέλει να επανέρχεται ή ψυχή στο νέο σώμα «μετά δέκα ή και διακόσια έτη και εις οίονδήποτε πλανήτην του άυτοϋ ήλιακοϋ συστήματος»¹⁰. Ένας Έλληνας Λάμα ύποστηρίζει, ότι στην ένδιάμεση αυτή κατάσταση περιπλανιόμαστε «για 49 ήμέρες, περνώντας διάφορες, ως επί τό πλειστον δυσάρεστες έμπειρίες, αναζητώντας ένα καινούργιο σώμα»¹¹.

Τελικά, για εκείνον, τον «θριαμβευτή» και «πνευματικό άνθρωπο», που μετά από σειρά μετενσαρκώσεων, «άγγιξε την κορυφή», «Η Νιρβάνα είναι διάπλατα άνοικτη μπροστά του». «Παρουσιάζεται όμως ένώπιόν του, άκόμη ένα μονοπάτι, τό μονοπάτι της απάρνησης, ή θεληματική άποδοχή της γήινης ζωής για την άγάπη της Φυλής... Όταν ό δάσκαλος διαλέξει να δεχθεί την ένσάρκωση, ώσπου να τελειώσει ό προορισμός της φυλής, τούτο είναι τό στεφάνωμά του». Η θεληματική αυτή μετενσάρκωσή του (που δέν είναι γι' αυτόν αναγκαία) είναι μιά «Μεγάλη Απάρνηση». Αυτές οι «Τελειωμένες Όντότητες» επανέρχονται πλέον σε «ήθελημένη» μετενσάρκωση για να γίνουν «Έκπαιδευταί, για να βοηθήσουν την παλαιούσα ανθρωπότητα στην όδό της πνευματικής έξελίξεως»¹². Τότε, οι δάσκαλοι αυτοί «Γίνονται οι σωτήρες του κόσμου, ή εύλογία και ή δόξα της φυλής τους»¹³. Άνάμεσα σ' αυτούς συγκαταλέγονται ό Βούδας, οι διάφοροι Άβατάρας και γκουρού και, βεβαίως, και ό Ίησους Χριστός.

Κατά τους «μετενσαρκωτές», ή δοξασία αυτή λύνει όλα τά «άπογοητευτικά» προβλήματα, πνευματικά, ήθικά και φιλοσοφικά και πάνω άπ' όλα τό πρόβλημα του Κακοϋ και του θανάτου. Άκόμη, και την «ανάπτυξη και κατάπτωση των ένθων» και τους «άναδρομικούς κύκλους της ίστορίας»¹⁴.

Μέ την μετενσάρκωση, λένε, άποδεικνύεται «λογικά» ότι οι νοητικές και ήθικές διαφορές μεταξύ των άτόμων όφείλονται στην «διαφορά της ηλικίας των ψυχών»¹⁵, είναι «άποτέλεσμα των πράξεών μας, των έπιθυμιών και των σκέψεών μας» και δέν όφείλονται σε έξωγενείς παράγοντες. «Δέν

7. Αυτόθι σσ. 38-39.

8. Αυτόθι, σσ. 91,44.

9. Irv. Cooper, μν. έργ., σ. 31.

10. Αυτόθι.

11. Λάμα Λουίτζι Παπακωνσταντίνου, Ποϋ πηγαίνουν οι νεκροί - Η περιπέτεια της μετενσάρκωσης, περιοδ. “Άβατον”, τ. 11, σ. 73.

12. Irv. Cooper, ένθ. άνωτ., σ. 55.

13. Άν. Μπεζάντ, ένθ. άνωτ, σσ. 77, 80.

14. Αυτόθι, σ. 104.

15. Ο Νικ. Μαργιορης κάνει λόγο για “πρωτόγονες ψυχές, που για λίγες μόνο φορές έχουν σαρκωθεί και τίς παλιές ψυχές, που άδιάκοπα σαρκώνονται και προχωρούν στο δρόμο της αιώνιας έξελίξης των κόσμων και των όντων”, ένθ. άνωτ., σ. 390. Βλ. και Irving Cooper, μν. έργ., σ. 40.

έχομε παρά νά ἐκλέξωμε ἀνάμεσα σ'αὐτά τὰ δύο: Ἡ ὅτι ἡ μοῖρα ὀφείλεται σέ μιά θεία ἰδιοτροπία, σέ μιά ἀπλή σύμπτωση, ὅποτε τό ἠθικό χάος βασιλεύει στόν κόσμον, ἢ ὅτι ὀφείλεται σέ αἰτίες πού ἐμεῖς οἱ ἴδιοι δημιουργοῦμε, πράγμα πού συνεπάγεται τή μετενσάρκωση. Ἔτσι, ἡ ἠθική τάξις καί ἡ μετενσάρκωσις εἶναι ἓνα ζευγος ἀδιαχώριστο»¹⁶.

Ἐξηγοῦνται, ἀκόμη, ὅπως ἰσχυρίζονται, προβλήματα ὅπως:

- ἄνθρωποι πού ὑποφέρουν περισσότερο ἀπό ἄλλους (γιατί ἔχουν ὑποστει λιγότερες μετενσαρκώσεις).

- ψυχολογικά προβλήματα καί σωματικές ταλαιπωρίες, ὅπως: ὁμοφιλοφυλία, λεσβιασμός, κεραυνοβόλος ἔρωτας ἢ μῖσος (παλαιότερα κάρμα).

- μεγαλοφυῆ παιδιά- «παιδιά θαύματα»¹⁷ (ἐξέλιξη τοῦ ταλέντου τους), κ.λπ.

Ἐξ ἄλλου, «αὐτοί πού τώρα εἶναι φίλους ἢ ἐχθροί σας μπορεῖ σέ μιά μελλοντική ζωὴ νά εἶναι μητέρα, πατέρας, παιδί, γυναίκα ἢ ἄντρας σας»¹⁸. Οὐσιαστικά, λέει ὁ Papyrus, «δέν εἶμαστε παρά ἠθοποιοί πού παίζουν τό ρόλο τους γιά μιά ζωὴ»¹⁹.

Μ' ἓνα λόγο, λένε: «Ἡ μετενσάρκωση λύνει ὅλα τὰ προβλήματα πού δέν τὰ λύνει καμμιά ἄλλη θεωρία, σχετικά μέ τήν ἀνισότητα τῶν περιστάσεων, τῶν ἱκανοτήτων, τῶν ἐνκαιριῶν, προβλήματα πού χωρίς τήν μετενσάρκωση θά ἔδειχναν ὅτι δέν ὑπάρχει στή ζωὴ δικαιοσύνη, ἀλλά ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀπλά παιγνίδια τῆς εὐνοίας κάποιου ἀνεύθυνου δημιουργοῦ, ἢ τῶν τυφλῶν δυνάμεων κάποιας ἄψυχης φύσης»²⁰.

Ὅλα αὐτά, λένε, ἀπαντοῦν στό ἐρώτημα: «Ἄν ὑπάρχει πράγματι Θεός, γιατί τόση ἀθλιότης στόν κόσμον, τόσος ἄδικος πόνος, τόσες εὐνοίες καί τόσες ἐπιτυχίες μοιρασμέ-

νες χωρίς καμία διάκριση»²¹. Ἐάν δέν ἀποδεχοῦμε τήν μετενσάρκωση, λέγουν οἱ «μετενσαρκωτές», τότε πρέπει νά δεχοῦμε ἓναν Θεό ἄδικο, σκληρό, τιμωρό, ἀπάνθρωπο, «ἄμεσα ὑπεύθυνο γιά ὅλα τὰ δεινά τοῦ κόσμου καί προπαντός γιά κείνα πού προέρχονται ἀπό τίς συνθήκες τῆς γεννήσεως»²². Ἀντιθέτως, ἀποδεχόμενοι τήν μετενσάρκωση βρίσκομε τό «κλειδί» τοῦ προβλήματος καί δέν ἀμφισβητοῦμε τήν ἀγάπη, τήν εὐσπλαγχνία καί τήν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ὅσα συμβαίνουν ἐπιβάλλονται ἀπό τήν «νομοτέλεια» καί γιά συγκεκριμένο σκοπό. Ἡ δοξασία τῆς μετενσάρκωσης «εἶναι ἄρρηκτα δεμένη μέ τό νόμο τῆς ἀνταποδοτικῆς δικαιοσύνης, τό νόμο τοῦ Κάρμα»²³. Τό Κάρμα εἶναι τό «κλειδί» τῆς δοξασίας αὐτῆς.

Γί' αὐτό, ὑποστηρίζουν ὅτι «Ἐἶναι καιρός πλέον ἢ χαμένη ἀλήθεια τῆς μετενσαρκώσεως νά ξαναπάρη τή θέση τῆς ἀνάμεσα στους ἀνεκτίμητους θησαυρούς του Χριστιανισμοῦ.

Ἄν δέν γίνη αὐτό, οἱ ἐκκλησίες θά ἐρημω- νωνται ὀλοένα καί περισσότερο, ἐφόσον μέ τὰ ἰσχύοντα θρησκευτικά δόγματα δέν εἶναι δυνατόν νά ἐρμηνευθοῦν τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς κατά τρόπον πού νά ἱκανοποιῆται ἡ σύγχρονη ἐξελιγμένη διάνοια»²⁴.

Παρ' ὅλα ταῦτα, ἡ ἴδια ἡ Μπεζάντ δηλώνει ὅτι «Ὅλα ὅσα μποροῦν νά λεχθοῦνε γιά τήν ἀπόδειξη τῆς μετενσάρκωσης δέν φτάνουν ὡς τό σημεῖο νά τήν ἀποδείξουνε πλέρια καί ὀλοκληρωτικά, ἀλλά εἶναι μιά πολύ δυνατή ἔνδειξη γιά τήν ὑπαρξή της... Μόλο πού ἡ μετενσάρκωση φαίνεται σ'ἐμένα γεγονός ἀπόλυτα βέβαιο, περιορίζομαι νά τήν παρουσιάσω ἐδῶ μᾶλλον σάν μιά λογική ὑπόθεση παρά σάν θεώρημα πού ἔχει κίόλα ἀποδειχθεῖ»²⁵.

16. Irv. Cooper, ἔνθ. ἀνωτ., σ. 80.

17. Cooper, ἔνθ. ἀνωτ. σ. 96.

18. Ρόμπ. Νάτζεμ, ἔνθ. ἀνωτ. σ. 182.

19. Papyrus, ἔνθ. ἀνωτ., σ. 124.

20. Ἄν. Μπεζάντ, ἔνθ. ἀνωτ, σ. 120.

21. Irv. Cooper, ἔνθ. ἀνωτ., σ. 14.

22. Papyrus, ἔνθ. ἀνωτ. σ. 19.

23. Αὐτόθι, σ. 9.

24. Irv. Cooper, μν. ἔργ. σ. 111.

25. Ἄν. Μπεζάντ, ἔνθ. ἀνωτ, σ. 104 (δική μας ὑπογράμμιση).

5. Τό Κάρμα

Κεντρική καί ουσιαστική θέση στή δοξασία τῆς μετενσάρκωσης καί τῆς μετεμψύχωσης κατέχει ἡ διδασκαλία περί τοῦ «φυσικοῦ νόμου τοῦ Κάρμα». Ὅπως ἤδη εἶπαμε, εἶναι τό “κλειδί”. Ὁ ὅρος προέρχεται ἀπό τήν σανσκριτική λέξη Kri, πού σημαίνει «ἐνεργῶ», «πράττω» (πράξη, δράση, ἔργο, ἐνέργεια) καί ἀναφέρεται στή συσσώρευση καλῶν ἢ κακῶν πράξεων ἀπό προηγούμενες δῆθεν ζωές. Τόν ὅρο δέν τόν ἐπινόησε ὁ Βούδας, ἀλλά προέρχεται ἀπό τήν Βεδική παράδοση²⁶.

Ἐκπρόσωπος ἀποκρυφιστικῶν ομάδων στήν Ἑλλάδα διευκρινίζει ὅτι «Ἐμεῖς στή Δύση, τό “Νόμο τοῦ Κάρμα” συνηθίζουμε νά τό ἀποκαλοῦμε “Νόμο τῆς Αἰτίας καί τοῦ Αποτελέσματος” ἢ “Νόμο τῆς Δίκαιης Ἀνταπόδοσης”²⁷. Οἱ “νεοπαγανιστές” τόν ὀνομάζουν «νόμο τῆς εἰμαρμένης» ἢ «τῆς ἀνάγκης».

Ὁ νόμος αὐτός, κατά τήν Θεοσοφία, δημιουργεῖ, ἀποκαθιστᾷ καί διατηρεῖ τήν ἀρμονία καί τήν ἰσορροπία μέσα στό σύμπαν.

Βεβαίως, δέν πρόκειται περί φυσικοῦ νόμου, ἀλλά περί θρησκευτικῆς δοξασίας, πού γεννήθηκε στόν Ἰνδουισμό καί τόν Βουδισμό. Χαρακτηριστικός εἶναι ὁ ὀρισμός τοῦ Κάρμα ἀπό τήν θεοσοφίστρια Ἑλενα Μπλαβάτσκι. Τά Κάρμα, λέει, εἶναι «ὁ “ὑπέρτατος Νόμος”, ἡ πηγὴ, ἡ ἀρχὴ ὅλων τῶν ἄλλων νόμων, πού ὑπάρχουνε σ’ ὅλοκληρη τῇ φύσει. Κάρμα εἶναι ὁ ἀλάνθαστος νόμος, πού προσαρμόζει τό ἀποτέλεσμα στήν αἰτία, στό φυσικό, νοητικό καί πνευματικό πεδίο τοῦ εἶναι... ἐπιστρέφοντάς τιν σ’ ἐκεῖνον πού τῇ δημιούργησε»²⁸. Ἐπομένως, τό Κάρμα εἶναι ἡ μοναδική αἰτία, ὄχι μόνο τῆς μετενσάρκωσης, ἀλλά γενικώτερα

τῆς ὑπαρξῆς κάθε ὑπαρκτοῦ πράγματος (ὄντος). Καί ἀλλοῦ συμπληρώνει: «Τό Κάρμα, εἶναι ἡ δύναμις (ἢ θέλησις) τοῦ Θεοῦ ἐνεργοῦσα ἐν τῷ σύμπαντι, ὁ κοινός κορμός πάντων τῶν νόμων οἵτινες διοικοῦσι τόν κόσμον»²⁹.

Καί ἡ ἄλλη θεοσοφίστρια, ἡ Ἄννα Μπεζάντ συμπληρώνει ὅτι «Τό Κάρμα μᾶς κάνει νά γεννιόμαστε ἀκατάπανστα, δένοντάς μας στή ρόδα τῆς γέννησης καί τοῦ θανάτου. Τό καλό Κάρμα μᾶς συνεπαίρνει τόσο ἀδυσώπητα ὅσο καί τό κακό». Ὅμως ἡ δύναμη πού μᾶς ἀλυσσοδένει «δέν βρίσκεται στήν πράξη ἀλλά στόν πόθο, στήν προσκόλλησι στόν καρπό τῆς πράξης»³⁰.

Κατά ἓνα ἄλλο ὄρισμό, «Τό Κάρμα δέν εἶναι τό ἔργο πού ἔκανε ἓνα ἄτομο στήν παροῦσα ζωὴ του. Εἶναι ὅλα τὰ ἔργα πού ἔχει κάνει στίς προηγούμενες ζωές του. Εἶναι ἓνα εἶδος προορισμοῦ μέ ῥόλο μεγάλο γιά τό ἐσχατολογικό του ἔργο»³¹.

Ὁ Λάμα Λούντροπ, (προσκεκλημένος τοῦ Βουδιστικοῦ Κέντρου Κάρμα Γκυάλτσεν Λίνγκ στή Θεσσαλονίκη), μιλώντας γιά τό Κάρμα, διευκρινίζει ὅτι, «τά ὄντα κατέχουν τίς πράξεις τους, κληρονομοῦν τίς πράξεις τους, γεννιοῦνται μέσα στίς πράξεις τους, γεννιοῦνται μέσα ἀπό τίς πράξεις τους... εἶμαστε κάτοχοι τῶν πράξεων μας. Σημαίνει πῶς ὅταν σκεπτόμαστε, λέμε ἢ κάνουμε κάτι εἶμαστε οἱ ἰδιοκτῆτες αὐτοῦ τοῦ πράγματος καί βιώνουμε ἐμεῖς τά ἀποτελέσματά του»³². Ὁ ἴδιος ὑπογραμμίζει ὅτι οἱ πράξεις μας εἶναι ἐκεῖνες πού μᾶς καθορίζουν. «Δέν ὑπάρχει ἐξωτερικός κριτής ἢ Θεός πού νά παίρνει τίς ἀποφάσεις γιά τῇ ζωὴ μας»³³. «Τῇ ἐυθύνη γιά τήν τιμωρία ἢ τήν ἐπιβράβευσι δέν τήν ἔχει κάποια ὑπερ-

26. Δημ. Νικολαΐδου, Ἡ δύναμη τοῦ Κάρμα, περιόδ. «Ἄβατον», τ. 111, σ. 57.

27. Γαβρ. Σιμονέτου, ἔνθ. ἀνωτ., σ. 2.

28. Ἐλ. Μπλαβάτσκι, Τό κλειδί τῆς Θεοσοφίας, σ. 218.

29. Τῆς ἰδίας, Εἰς τήν χώραν τῶν γαλάζιων βουνῶν, μν. ἔργ. σ. 19.

30. Ἀν. Μπεζάντ, Τό Κάρμα, σ. 61.

31. Fausta Leonì, Κάρμα, ἀληθινή ἱστορία μᾶς μετεμψύχωσης, σ. 10.

32. Δημ. Νικολαΐδου, ἔνθ. ἀνωτ. σ. 57.

33. Αὐτόθι, σ. 58.

φυσική οντότητα, αλλά ο ίδιος ο άνθρωπος, ανάλογα με τον τρόπο που ζει κι ενεργεί, σε σχέση με τον ηθικό και κοσμικό νόμο του Ντάρμα»³⁴.

Η Τεκτονική Έγκυκλοπαίδεια σημειώνει ότι «Κατά τον νόμον του Κάρμα, ή αντίδρασις είναι πάντοτε ίση και αντίθετος της πράξεως»³⁵. Έτσι, επέρχεται ή αρμονία και ή ισορροπία μέσα στο σύμπαν.

Κατά τον Γαβριήλ Σιμονέτο, υπάρχουν τρία είδη ατομικού Κάρμα. Εκτός από το «ατομικό» υπάρχει και το «οικογενειακό» και το «ομαδικό κάρμα ενός κράτους ή μίας φυλής»³⁶. Το Κάρμα, λέει, καθορίζει το σώμα που θα πάρουμε στην επόμενη ενσάρκωση (ώραίο, υγιές, αρτιμελές κ.λπ.). «Τό πώς θα ζήσουμε, ο τρόπος και ο χρόνος και η διάρκεια της ζωής που θα ζήσουμε, ο γάμος, τὰ παιδιά, ή κοινωνική αναγνώριση, οί τίτλοι τιμής, ο πλούτος, τὰ χρήματα που θα αποκτήσουμε κ.λπ. Είναι προκαθορισμένα». Ακόμη και την ώρα του ύπνου δημιουργούμε «Αστρικό Κάρμα». Η μόνη ώρα που δεν συσσωρεύουμε Κάρμα είναι η ώρα του διαλογισμού. Και καταλήγει επισημαίνοντας τον παγκόσμιο χαρακτήρα του Κάρμα: «Άνθρωποι και ζώα αποτελούν μία μεγάλη οικογένεια που ή ιστορία της είναι περίπλοκη και τό κάρμα της αχώριστο και αυτή είναι ή αιτία που οί άνθρωποι δεν πρέπει να σκοτώνουν, να κακομεταχειρίζονται και ακόμα να τρώνε τὰ ζώα. Τό κάρμα είναι ένας νόμος παγκόσμιος και περιλαμβάνει κάθε μονάδα ζωής μέσα στις αναρίθμητες περιοχές του σύμπαντος. Ισχύει για κάθε οργανισμό και για κάθε ύπαρκτο πράγμα, από τον κόκκο της άμμου ως τὰ αστέρια του Γαλαξία»³⁷.

34. Κων. Πέγιου, ένθ. άνωτ., σ. 59.

35. Ένθ. άνωτ. σ. 521.

36. Γαβρ. Σιμονέτου, ένθ. άνωτ.: τό άποθηκευμένο, τό πεπρωμένο ή ή μοίρα του ανθρώπου (κισμέτ) και τό νέο, που δημιουργείται στη διάρκεια κάθε ζωής.

37. Αυτόθι, σ. 5.

Ο Ρόμπερτ Νάτζεμυ γράφει: «Πολλοί θά ξαφνιαστούν μαθαίνοντας πώς οί ίδιοι διάλεξαν τό πλαίσιο της ζωής τους. Διάλεξαν να γεννηθούν σ'αυτή την εποχή, σ'αυτό τό όρισμένο οικογενειακό περιβάλλον, κάτω απ'αυτές τις κοινωνικές και εκπαιδευτικές συνθήκες»³⁸. Ο Cooper, διαφοροποιούμενος στό σημείο αυτό, άρνεϊται αυτή την «καρμική» οικογενειακή σχέση. Κατ'αυτόν, «Κατά γενικόν κανόνα δεν εκλέγομε έμείς τους γονείς στην αρχή κάθε ενσάρκωσης». Γι'αυτό φροντίζουν, όπως είδαμε πιό πάνω «Όντότητες του Πνευματικού κόσμου». Έν τούτοις,μπορούμε να επηρεάσουμε τις μελλοντικές σχέσεις μας με άλλα άτομα. Τό γεγονός ότι μερικά άτομα έλκονται μεταξύ τους με άμοιβαία αγάπη, ίσως δηλώνει ότι «είναι γονείς και παιδιά, αδελφοί, σύζυγοι ή έραστές κλπ.»³⁹, (έννοείται, σε προηγούμενη ζωή τους).

Τό Κάρμα λοιπόν προσδιορίζει την παρούσα ζωή κάθε ανθρώπου πάνω στη γη, ο όποιος ξαναγεννιέται για να πληρώσει έδω, μέσα σε ένα νέο σώμα, για ό,τι άλλοτε έπραξε και συνέλεξε κατά τις «προβιωτές»⁴⁰ του, για να απελευθερωθεί από ένα τυραννικό φορτίο, ακόμη και όταν τίποτε από όσα ζει και πάσχει στην «παρούσα» ζωή του δεν του θυμίζει κάτι από κάποια προηγούμενη δήθεν ύπαρξή του.

Οί δάσκαλοι της μετενσάρκωσης υποστηρίζουν ότι αυτό τό «σενάριο» της ζωής του κάθε άνθρωπος δεν πρέπει να προσπαθήσει να τό αλλάξει, είναι μάταιος κόπος. Πρέπει να άποδεχθεί να παίξει τον ρόλο του, άφου ή «ταινία» θά παιχθεί

38. Ρόμπ. Νάτζεμυ, ένθ. άνωτ., σ. 211. Και ο Νικ. Μαργιορης γράφει: «Στις ύστερες και τελευταίες της σαρκώσεις (ή ψυχή) διαλέγει μόνη της πιά που θά πέσει και ποιούς γονιούς θά έχει. Τό τελευταίο όμως είναι σπανιότατο και δύσκολα συμβαίνει. Συναθήστατα άλλοι (σημ. Η Λευκή Ίεραρχία, σ. 397) διαλέγουν τή φυλή, τό έθνος, την πόλη και την οικογένεια που μέσα της θά πέσει για μετενσάρκωση ή πνευματοψυχή», μν. έργ. σ. 387.

39. Ιrv. Cooper, ένθ. άνωτ., σσ. 53-54.

40. Νικ. Μαργιορη, ένθ. άνωτ., σ. 386.

όπωςδήποτε, ώστε να μάθει τό «μάθημα» για να μπορέσει να προχωρήσει εξελικτικά σε μία επόμενη μετενσάρκωση. Έπομένως, «Αδικία δέν υπάρχει στην πραγματικότητα. Εκείνοι πού μᾶς “ἀδικοῦν”, ὅπως ἐμεῖς νομίζουμε, εἶναι μόνον οἱ φορεῖς τῶν πράξεων, πού σύμφωνα μέ τό “σενάριο” τῆς δικῆς μας ταινίας ζωῆς, πρέπει νά συμβοῦν γιά χάρη τῆς δικῆς μας ἐξέλιξης!»⁴¹.

Ἐκτός ἀπό τό «ἀτομικό Κάρμα», ὑπάρχει, ὅπως εἶπαμε, καί τό «ὀμαδικό Κάρμα», Κάρμα οἰκογενειακό, ὑποφυλῶν, φυλῶν, χωρῶν, ἐθνῶν καί «παγκόσμιο κάρμα σάν συνολικό ἄθροισμα ὄλων τῶν ἐθνικῶν»⁴². «Ὅ,τι ἰσχύει γιά τό Κάρμα γιά τόν ἕναν ἄνθρωπο, καί ὅ,τι μπορεῖ νά ἐφαρμοστεῖ ἀτομικά, ἰσχύει καί γιά μία ὀμάδα ἀνθρώπων, μία χώρα καί ὄλη τήν ἀνθρωπότητα», λέει ὁ Λάμα Λούντροπ⁴³. Τό «ὀμαδικό Κάρμα» ἔχει τήν αἰτία του στό «ἀτομικό Κάρμα». Ἀνάλογα μέ τά χαρακτηριστικά του, τό κάθε ἄτομο ἔλκεται πρὸς τό ἕνα ἢ τό ἄλλο ἔθνος ἢ τήν φυλή. Τότε, «τά κυριότερα ἐθνικά χαρακτηριστικά παρουσιάζονται ὀμαδικά στή σκηνή. Ἔτσι πλήθος Ρωμαῖοι ἐνσαρκώνονται σήμερα σάν Ἄγγλοι καί τά ἐνστικτά τους τά ἐπιχειρηματικά, τά ἐπεκτατικά, τά κατακτητικά, τά κυριαρχικά ξαναπαρουσιάζονται σά φυσικό ἰδίωμα»⁴⁴. Ὅταν τό Κάρμα τῶν ἀνθρώπων, μέσα σε διάφορες φυλές, πού διέπραξαν πράξεις κακές καί ἐγκληματικές, προβληθεῖ στό φυσικό πεδίο, τότε «γεννάει πολέμους,

ἐπαναστάσεις, κοινωνικές ἀναταραχές καί κάθε εἶδους ἐξεγέρσεις πού χτυπᾶνε σάν ὀμαδικό κάρμα ἐκείνους πού γέννησαν τίς καταστρεπτικές δυνάμεις κι' ἀπλώνουν τριγύρω τήν καταστροφή»⁴⁵.

Τέλος, ὁ τρόπος ἀπελευθέρωσης ἀπό τό Κάρμα, κατά τήν Μπαγκαβάτ-Γκιτά, εἶναι μία «πλήρης ἐπιστήμη». Οἱ ἀντιδράσεις τοῦ Κάρμα εἶναι μία «μόλυνση», εἶναι «ὅπως ἡ σκόνη πού σκεπάζει τόν καθρέπτη». Γιά νά ἐξαληφθεῖ λοιπόν τό Κάρμα πρέπει νά ἀκολουθήσει ὁ ἄνθρωπος μερικές «πρακτικές τεχνικές». Μεταξύ αὐτῶν ἡ σπουδαιότερη, ἡ πιό «ἐξαγνιστική» εἶναι νά ψάλλει κάποιος τόν «Μεγάλο Ὑμνο τῆς Ἀπελευθέρωσης», τό μάντρα «Χάρε Κρίσνα -Χάρε Κρίσνα -Κρίσνα Κρίσνα -Χάρε Χάρε -Χάρε Ράμα -Χάρε Ράμα -Ράμα Ράμα -Χάρε Χάρε». Ἄλλες τεχνικές εἶναι, «Νά μελετάει τακτικά τίς Βεδικές Γραφές», «Νά τρώει μόνο πνευματική φυτική τροφή... ἢ ἀπάρνηση ἀπό τό κρέας, τό ψάρι καί τό ἀβγό», «ἢ προσφορά φυτικοῦ φαγητοῦ πρὸς τόν Κρίσνα», «ἢ προσφορά τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐργασίας μας στόν Θεό... καί μέρος τῶν ἀποδοχῶν», ἢ ἀποφυγή παράνομων ἐρωτικῶν σχέσεων «ἐξώγαμων ἢ καί ἐντός τοῦ γάμου ἐάν ὁ σκοπός τους δέν εἶναι ἡ τεκνοποίηση» κ.ἄ.⁴⁶.

(ἡ συνέχεια, στό ἐπόμενο)

45. Αὐτόθι σ. 70.

46. Ἐπιστρέφοντας, Ὁ νόμος τῆς Μετεμψύχωσης, μν. ἔργ. σσ. 131-135. «Οἱ νόμοι τοῦ κάρμα ἀναφέρουν ὅτι ὀποῖος σκοτώσει ἕνα ζῶο γιά νά τό φάει, τότε στήν ἐπόμενη ζωῆ, ὁ φονέας θά σκοτωθεῖ καί θά φαγωθεῖ. Ὑπάρχει, ἐπίσης καί κάρμα γιά τήν ἀφαίρεση τῆς ζωῆς τῶν φυτῶν, ἀλλά αὐτό ἐξουδετερώνεται μέ τήν προσφορά τοῦ φαγητοῦ στόν Κρίσνα, διότι ἔχει δηλώσει ὅτι θά δεχθεῖ αὐτές τίς φυτικές προσφορές. Θά πρέπει ἐπίσης νά σταματήσει κανεῖς τά ναρκωτικά στά ὀποῖα περιλαμβάνεται ὁ καφές, τό τσαῖ, τό ἄλκοολ καί τό τσιγάρο», σ. 133.

41. π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, μν. ἔργ., σ. 127.

42. Ἐλ. Μπλαβάτσου, Τό κλειδί τῆς Θεοσοφίας, ἐνθ. ἄνωτ., σ. 219.

43. Δημ. Νικολαΐδου, ἐνθ. ἄνωτ. σ. 58.

44. Ἄν. Μπεζάντ, Τό Κάρμα, σ. 67. Καί οἱ “νεοπαγανιστές” ὑποστηρίζουν τό ἴδιο. Ἔτσι, ὑπάρχει καί τό Κάρμα τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Ἰράκ καί ἄλλων χωρῶν.